

(På Sæims-mål.)
Ein brydløpssång. Tone: "Dæn mann so hæv om bore..."

- I. Dar æ væl "kattepinnað i "Velyse" i dag!
Dæi set væl hælset á grina, á æ i dærlæ lag.
Tænk Ingebjørg - vår sæis - fækk lurt sæg idn á ut,
so "sjælegla" á fæis, ho rømte mæ æin gut.
2. Mæ hev væl løv á mæina at ho va mykkje frækk,
n år solsis mott' å læina te "Velyse" ho jækk.
Ho lurde dæi so vakta. Mæ gut'n strauk på dør-.
At slekt ho kudne makta mæ visste / ikkje før.
3. Mæ likavæl må sæia: mæ totte da for væl,
at jëntå kudne græia á bjærga ut æi sjæl,
á løyisa stakkars gut'n i frá æin lagna klæin,
so hann vart mann på slut'n á ikkje /peparsvæin.
4. Han Arne ág vart fæien om han æ mykkje blyg - -.
Stillfarane á "Tæien" han idn i jærta smyg - - - - .
Fækk "Ja" mæ fössta ore. So "flått" da lagde sæg - - - - .
Da æ 'kje idla vore når slek da/ bær i veg.
5. At ho æ "sjukesøsta" vel han fá merka snart,
om æingång mæ da fössta han tannværkfær fær, litt hart.
Á fær han sæg æi sprætta mæ kvøv á nasedrag.
tå hæidna tabelætta han kjæm sæg/ på æin dag.
6. Mæ ønsje dæi te lokka! Mæ bære mædvennsbør!
Ho/træng kje ga á sokka, so fækk æin slek sjåfær.-
Mæn ska so gale hænna at supå ho vel svi,-
han Arne vel kje sjænna, mæn vara /like bli.
7. Ein mann æ kvenne-krunå, mæn ho æ ma'ns hals,
á slek æin plass på trunå ho by 'kje fræbm te sæis.
Hær frá ho ma'n læie te kvar æi ti á stunn,
so læingje hals'n græie snu høve/ bonnt i tudn.
8. Mæn kaidn ho taka stå'a mæ visdom á førstann,
so ho læt ma'nn rá'a æin hænne gång i blann,
då vel da arma jærta på kånå sæitja pris,
á hæimen han vel kudne skøye værtæ æit lite /paradis.
9. Når hæn mæ sitja saman om pote, kjøt og læk,
te "attpæmat" litt gaman, mæ morro, lætt á spøk.
Ska mat'n mæ færdøya på slek æin høgtidsdag,
då må mæ kudna skøya so majen/ kjem i lag.
10. Når mæ ska dar om snakka- mæ søstre á han bror,-
so fidn mæ grudn á takka før badna-år so for.
Mæ ærtast nåkk, á luggast! Da jækk 'kje allti bæint,
mæn snart dæi sære huggast: Da va 'kje / idla mæint.
- II. Gud signe dæg då, Arne, á Ingebjørg, di brud!
De æ 'kje idla farne so no fær ga mæ Gud,
á hæimen deka byggja på traust á sekker grunn,
Han sjøl vel live tryggja te aidla/ sista stund.